

Co můžeš udělat dnes, (5.11.2015)

to neodkládej na zítřek, říkávala moje babička přeslicová. Vždycky jsem si myslela, že se toto přísloví týká práce, jak naznačují i různé lidové úpravy, jako třeba Neodkládej na zítřek, co můžeš odložit na pozítří. Ale čím jsem starší, tím víc si myslím, že žádná práce nikomu neuteče, ale utéct nám snadno může život.

Kolikrát jen si říkáme, až odrostou děti, až dodělám tuhle práci, až budu mít víc peněz nebo až budu v důchodu, pak si konečně splním sen a pojedu do Paříže, budu chovat králíky, budu... budu... budu.

Ale když se takové touhy moc odkládají, může se stát, že vyčichnou. Že už na ně člověk rezignuje a začne si říkat, že už to nestojí za to. Nebo se může těšit a připravovat na tu chvíli až, ale nemusí se jí také nikdy dočkat. Nebo ho může zradit zdraví a pak už nepůjde bez problémů cestovat nebo chodit králíkům na trávu.

Uvědomila jsem si to naplno teď, kdy jsem si v minulých dnech plnila sen o dílně a pracovně, neboli – jak tomu vznešeně říká má kamarádka – o ateliéru. Práce to byla děsná a já jsem si často říkala, že za čtyři roky bychom to už zvládali těžko. Asi bych se toho mnohem víc bála. A

pak, kdo ví, jak mi budou sloužit ruce a co záda.

Ted', právě teď byl ten nejvyšší čas. Už se nedá nic odkládat na zítřek. Protože by třeba nemusel ani přijít.

Ale když přijde, a já doufám, že ještě mnohokrát, bude o ten splněný sen hezčí.

{fshare}